

האי זבאה שלי, וישתלים איהו בעלמא. הָדָא הוּא
דכתיב (במדבר לה) כִּי בָעִיר מִקְלָטוֹ יֵשֵׁב עַד מוֹת הַכֹּהֵן
הַגָּדוֹל וְגו'.

וְדָא הוּא דתנינן, בגין זמינן אינון לצדיקיא
במיתתהון, בתייהון לא זכו ובמיתתהון זכו.
ובגין כך כל עובדוי דקדשא בריך הוא בלהו קשומ
וזכו, (ס"א וחיים) ותיים על בלא. (קהלת ד) טובים השנים
מן האחד אשר יש להם שכר טוב בעמלם, אלין
אינון דמתעסקין בהאי עלמא לאולדא בגין. דאינון
בגין דשבקו, בגיניהון אית לון אגר טב בההוא
עלמא, ובגיניהו ירתין אבתן דלהון חולקא בההוא
עלמא ואוקמוה.

תָּא חַי, קדשא בריך הוא נטע אילנין בהאי עלמא
אי אצלחו יאות, לא אצלחו אעקר לון ושתל

לשון הקודש

על הכל. (קהלת ד) טובים השנים מן
האחד אשר יש להם שכר טוב בעמלם
— אלו הם שמתעסקים בעולם הזה
להוליד בנים, שאותם בנים שהשאירו,
בגללם יש להם שכר טוב בעולם הזה
ובגללם יורשים אבותיהם חלק בעולם
ההוא, ובאררהו.

בא ראה, הקדוש ברוך הוא נוטע
אילנות בעולם הזה. אם הצליחו —

ובין כך ובין כך הקדוש ברוך הוא
מזמין לו מקום לעולם עד שימות
הצדיק השלם הזה והוא ישתלם
בעולם. זהו שכתוב (במדבר לב) כִּי בָעִיר
מִקְלָטוֹ יֵשֵׁב עַד מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְגו'.
וזוהו ששנינו, בנים מזמנים לצדיקים
במיתתם. בתייהם לא זכו, ובמיתתם
זכו. ומשום כך כל מעשיו של הקדוש
ברוך הוא בלם אמת וזכות, ונהס וחיים

לוֹן אֶפִּילוּ כִּמְהָ זְמַנִּין. וּבְגִין כֶּךָ כָּל אֲרַחֲוֵי דְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא כְּלָהוּ לְטַב וְלֹא־תִקְנָא עֲלֵמָא:

בַּא אֶל אִשְׁת אַחִיד וְנִבְּם אוֹתָהּ, דְּהָא יְהוּדָה
וּכְלָהוּ שְׂבָטִין הוּוּ יְדַעֵי דָא. וְעַקְרָא דְּמִלְתָּא,
וְהָקָם זְרַע. בְּגִין דְּהָהוּא זְרַע אַעֲטְרִיד לְאִתְּקַנָּא
מְלָה וְלִמְגַלְּם גּוֹלְמָא לְתִקּוּנָא דְּלֹא יִתְפַּרֵּשׁ גּוֹזְעָא
מִשְׁרָשִׁיָּה בְּדָקָא יְאוּת, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (איוב לד)
וְאָדָם עַל עֵפֶר יָשׁוּב.

וְכַד מִתְּתַקֵּן לְבַתֵּר בְּדָקָא יְאוּת, אֵלִין מִשְׁתַּבְּחִין
בְּתַהוּא עֲלֵמָא בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵרְעֵי
בְּהוּ. וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב, (קהלת ד) וְשִׁבַּח אֲנִי אֶת הַמַּתִּים
שְׂכָבְר מִתּוֹ, דִּיִּיקָא. מִן הַחַיִּים אֲשֶׁר הִפָּה חַיִּים עֲדָנָה.
מָאִי עֲדָנָה, כִּמְהָ דְּאֵת אָמַר (בראשית יח) אַחֲרֵי בְּלַתִּי
הִיְתָה לִי עֲדָנָה. וְכַתִּיב (איוב לג) יָשׁוּב לִימֵי עֲלוּמִיו.

לשון הקודש

כְּרִאוּי, זְהוּ שְׂכַתּוּב (איוב לד) וְאָדָם עַל
עֵפֶר יָשׁוּב.

וּכְשֶׁנִּתְקַן אַחַר כֶּךָ כְּרִאוּי, אֵלִין
מִשְׁתַּבְּחִים בְּעוֹלָם הַהוּא, מִשּׁוּם
שֶׁהַקּוּדִשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְרַצָּה בְּהֵם,
וּמִשּׁוּם כֶּךָ כְּתוּב (קהלת ד) וְשִׁבַּח אֲנִי אֶת
הַמַּתִּים שְׂכָבְר מִתּוֹ, דִּיִּיקָא, מִן הַחַיִּים
אֲשֶׁר הֵם חַיִּים עֲדָנָה. מַה זֶה עֲדָנָה?
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית יח) אַחֲרֵי בְּלַתִּי

יְפָה. לֹא הִצְלִיחוּ - עוֹקֵר אוֹתָם וְשׁוֹתֵל
אוֹתָם אֶפִּילוּ כִּמְהָ פְּעָמִים, וּמִשּׁוּם כֶּךָ
כָּל דְּרַכְיֵי הַקּוּדִשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵן לְטוֹב
וְלִתְתֵּן אֶת הָעוֹלָם.

בַּא אֶל אִשְׁת אַחִיד וְנִבְּם אֹתָהּ. שְׂהַרִי
יְהוּדָה וְכָל הַשְּׂבָטִים הָיוּ יוֹדְעִים אֶת זֶה
וְעַקֵּר הַדְּבָר וְהָקָם זְרַע, מִשּׁוּם שְׁאוּתוֹ
הַזְרַע צְרִיךְ לְהִתְתַּקֵּן הַדְּבָר וְלִגְלַם גְּלָם
לְתִקּוּן שְׁלֵא יִפְרַד הַזְרַע מִשְׁרָשׁוֹ

וְטוֹב מִשְׁנִיָּהֶם אֵת אֲשֶׁר עֵדָן לֹא הָיָה (דְּלֹא שָׁב לִימֵי
 עֲלוּמָיו) אֲשֶׁר לֹא רָאָה אֶת הַמַּעֲשֶׂה הַרַע אֲשֶׁר
 נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמַשׁ. וְטוֹב מִשְׁנִיָּהֶם אֵת אֲשֶׁר עֵדָן
 לֹא הָיָה, דְּלֹא שָׁב לִימֵי עֲלוּמָיו וְלֹא אֶצְטְרִיךְ
 לְאֶתְתַקְנָא, וְלֹא סָבִיל חוּבִין קַדְמָאֵי, בְּגִין דְּקַדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא (דף קפח ע"א) יֵהֵב לִיָּה אֶתְר מְתַקְנָא בְּהֵתוּא
 עֲלָמָא בְּדָקָא יָאוּת.

תָּא חַיִּי, מַה כְּתִיב, (קהלת ח) וּבְכֵן רָאִיתִי רְשָׁעִים
 קַבְרִים וְגו', בְּמַה דְּאֶתְמַר. בְּגִין דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא עֶבֶד טִיבוּ וְלֹא בָעָא לְשַׁצָּאָה עֲלָמָא אֱלֹא בְּמַה
 דְּאֶתְמַר, וְכָל אֲרַחֲוֵי כְּלָהוּ קֶשׁוּט וּזְכוּ לְאוּטְבָא לְהוּ
 בְּהַאי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְּאֶתִּי. זַכָּאָה חוּלְקָהוֹן
 דְּעֲדִיקָיָא דְּאִינוּן אֲזִלֵּי בְּאַרְחַ קֶשׁוּט, עֲלִיָּהוּ כְּתִיב,
 עֲדִיקִים יִירְשׁוּ אֶרֶץ: (תהלים לז)

לשון הקודש

מְתַקֵּן בְּעוֹלָם הַהוּא בְּרָאוּי.

בַּא רָאָה מַה כְּתוּב? (קהלת ח) וּבְכֵן רָאִיתִי
 רְשָׁעִים קַבְרִים וְגו', כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר מִשׁוּם
 שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה חֶסֶד וְלֹא
 רוֹצֵה לְכַלּוֹת אֶת הָעוֹלָם, אֱלֹא כְּמוֹ
 שֶׁנֶּתְבָּאָר, וְכָל הִרְכִּיּוֹ בְּלִם אֲמַת וּזְכוּת
 לְהִיטִיב לָהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.
 אֲשֶׁרֵי חֲלָקָם שֶׁל הַעֲדִיקִים שֶׁהֵם הוֹלְכִים
 בְּדֶרֶךְ הָאֲמַת, עֲלֵיהֶם כְּתוּב (תהלים לז)

הֵיִתָּה לִי עֲדָנָה, וּכְתוּב (איוב לב) יָשׁוּב
 לִימֵי עֲלוּמָיו.

וְטוֹב מִשְׁנִיָּהֶם אֵת אֲשֶׁר עֵדָן לֹא הָיָה
 וְשֶׁלֹּא שָׁב לִימֵי עֲלוּמָיו אֲשֶׁר לֹא רָאָה אֶת
 הַמַּעֲשֶׂה הַרַע אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמַשׁ.
 וְטוֹב מִשְׁנִיָּהֶם אֵת אֲשֶׁר עֵדָן לֹא הָיָה,
 שֶׁלֹּא שָׁב לִימֵי עֲלוּמָיו וְלֹא אֶצְרִיךְ
 לְהֶתְתַקֵּן וְלֹא סוֹבֵל חֲטָאִים רַאשׁוֹנִים,
 מִשׁוּם שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נֹתֵן לוֹ מְקוּם

וַיֵּרַע בְּעֵינַי יי אֲשֶׁר עָשָׂה וַיָּמַת גַּם אֶתּוֹ. רַבִּי הֵיִיא
 פָּתַח, (קהלת יא) בְּבִקְרָ זֶרַע אֶת זֶרַעַךְ וְלַעֲרַב אֶל
 תַּנְחַ יֶדְךָ וְגו'. תָּא חַזִּי, כַּמָּה אֶתְחַזִּי לִיה לְבַר נָשׁ
 לְאַזְדַּהֲרָא מִחֻבּוּבִי, וְלֹאֲזַדְהֲרָא בְּעוֹבְדוֹי קַמִּי קִדְשָׁא
 בְּרִידָּהּ הוּא. בְּגִין דְּכַמָּה שְׁלִיחִין וְכַמָּה מְמַנִּין אֵינּוּן
 בְּעֵלְמָא, דְּאֵינּוּן אֲזִלִּין וְשִׂאטִּין, וְחִמָּאן עוֹבְדֵיהוֹן דְּבְנֵי
 נְשָׂא, וְסַהֲדִין עֲלוּי (ו"ח ע"ה) וְכִלָּא בְּסַפְרָא כְּתִיבִין.

וְתָא חַזִּי, בְּכָל אֵינּוּן חוֹבִין דְּאַסְתָּאב בְּחוּ בַר נָשׁ
 בְּהַאי עֲלָמָא, דָּא אִיהוּ חוֹבָא דְאַסְתָּאב בִּיה
 בַּר נָשׁ יִתִּיר בְּהַאי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי. מָאן
 דְּאוֹשִׁיד זֶרַעִיה בְּרִיקְנִיא, וְאַפִּיק זֶרַעָא לְמוֹנָנָא בִּידָא
 אוּ בְּרַגְלָא וְאַסְתָּאב בִּיה. כַּמָּה דְאַתָּ אָמַר, (תהלים ה) כִּי
 לֹא אֶל חֲפִז רָשָׁע אָתָּה לֹא יִגְרָךְ רָע.

לשון הקודש

ומעידים עליו ו"ח עליהם, והכל בתובים
 בספר.

ובא וראה, בכל אותם החטאים
 שנשטמא בהם האדם יותר בעולם הזה,
 זהו חטא שנשטמא בו אדם יותר בעולם
 הזה ובעולם הבא - מי ששופך זרעו
 לריק ומוציא זרע לחנם ביד או ברגל
 ונשטמא בו, כמו שנאמר (תהלים ה) כי לא
 אל חפז רשע אתה לא יגרך רע.

צדיקים יירשו ארץ.

וירע בעיני ה' אשר עשה וימת גם אתו.
 רבי הייא פתח, (קהלת יא) בבקר זרע את
 זרעך ולערב אל תנח ידך וגו'. בא ראה
 כמה ראוי לאדם להזהר מחטאיו
 ולהזהר במעשיו לפני הקדוש ברוך
 הוא, משום שפמה שלוחים וכמה
 ממנים הם בעולם שהם הולכים
 ומשוטטים ורואים את מעשי בני האדם

בְּגִין דָּא לָא עָאל לְפִרְגוּדָא, וְלֹא חָמֵי סְבָר אַפִּי
 עֲתִיק יוֹמִין, כְּמָה דְתַנִּינָן כְּתִיב הָכָא לֹא יִגְוֹרֵךְ
 רַע, וְכְתִיב וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי יי. וּבְגִין
 כְּךָ כְּתִיב, (ישעיה א) יְדִיכֶם דְּמִים מְלֹאוּ. וְכַאֲהַרְחֵל חוֹלְקִיהָ
 דְּבַר נָשׁ דְּדַחִיל לְמֵאֲרִיָּה וַיְהִי נָטוּר מֵאֲרִיָּה בִּישָׂא,
 וַיְדַפֵּי גְרַמִּיָּה לְאַשְׁתַּדְלָא בְּדַחִילוֹ דְּמֵאֲרִיָּה.

תָּא חָזִי, בְּבִקְר זֶרַע [את] זֶרַעְךָ, הֵאֵי קָרָא אוֹקְמוּתָה.
 בְּבִקְר, דָּא הוּא בְּזַמְנָא דְּבַר נָשׁ אֲתַקְיִים
 בְּחִילִיהָ וַיְהִי בְּעוֹלִימוֹ, בְּדִין אֲשֶׁתִּדֵּל לְאוֹלְדָא בְּגִין
 בְּאִיתְתָּא דְּחִזִּיא לִיהָ, דְּכְתִיב בְּבִקְר זֶרַע אֶת זֶרַעְךָ.

דְּהֵא בְּדִין זַמְנָא אִיהוּ כְּמָה דְּאֶתְ אָמַר, (תהלים קכז)
 כְּתָצִים בְּיַד גִּבּוֹר פֶּן בְּנֵי הַנְּעוּרִים. בְּגִין דִּיכֹּל
 לְמִילָף לְהוּ אֲרַחֲוֵי דְקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וַיְהִי לִיהָ
 אֲנָרָא טָבָא לְעֵלְמָא דְּאֶתִי. דְּכְתִיב אֲשֶׁרִי הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר

לשון הקודש

בַּא רְאָה, בְּבִקְר זֶרַע וְאֶת זֶרַעְךָ. הַפְּסוּק
 הַזֶּה בְּאֲרוּחוֹ, בְּבִקְר - זְהוּ בְּזַמְנָן שְׂאָדָם
 עוֹמֵד בְּכַחוֹ וַיְהִיָּה בְּעוֹלָמוֹ, אִזּוּ יִשְׁתַּדֵּל
 לְהוֹלִיד בְּנִים עִם אִשָּׁה שְׂרָאוּיָה לוֹ,
 שְׂכַתוּב בְּבִקְר זֶרַע אֶת זֶרַעְךָ.

שְׂתַרִּי אִזּוּ הוּא הַזְּמַן, כְּמֹו שְׂנַאֲמַר (תהלים
 קכז) כְּתָצִים בְּיַד גִּבּוֹר פֶּן בְּנֵי הַנְּעוּרִים,
 מְשׁוּם שְׂיִכּוֹל לְלַמֵּד אוֹתָם דְּרַכֵּי הַקְּדוּשָׁא

בְּגִלְל זֶה לֹא נִבְנִים לְמַחְצָה וְלֹא רוּאָה
 תֵּאֵר פְּנֵיו שֶׁל עֲתִיק יוֹמִין, כְּמֹו שְׁלַמְדָּנָה,
 כְּתוּב כְּאֵן לֹא יִגְרָךְ רַע, וְכְתוּב וַיְהִי עַר
 בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי ה', וּמְשׁוּם כְּךָ
 כְּתוּב (ישעיה א) יְדִיכֶם דְּמִים מְלֹאוּ. אֲשֶׁרִי
 חֲלָקוּ שֶׁל הָאִישׁ שְׂרָיָא מְרַבּוּנוּ וַיְהִיָּה
 שְׂמוֹר מְדַרְךָ רַעָה, וַיְטַהַר עֲצָמוֹ
 לְהִשְׁתַּדֵּל בְּיִרְאָת רַבּוּנוּ.

מִלֵּא אֶת אֲשַׁפְתּוֹ מֵהֶם לֹא יִבְשׂוּ כִּי יִדְבְּרוּ אֶת
 אוֹיְבֵים בְּשַׁעַר. לֹא יִבְשׂוּ בְּהוּא עֲלֵמָא, בְּזִמְנָא
 דְּמֵאֲרִיחוֹן דְּדִינָא יִיתוֹן לְקַטְרָנָא עֲלוּי. דְּלִית לָךְ
 אֲנָרָא טָבָא בְּהוּא עֲלֵמָא, בְּהוּא דְּאוּלוּף לִיה
 לְבָרִיה דְּחִילוֹ דְּמָרִיה בְּאַרְחוּי דְּאוּרִיטָא.

תָּא חַזִּי, מַה אָמַר בְּאַבְרָהָם, דְּכַתִּיב, (בראשית יח) כִּי
 יִדְעֵתִיו לְמַעַן אֲשֶׁר יַצִּיחַ אֶת בְּנָיו וְאֶת בֵּיתוֹ
 אַחֲרָיו וְשָׁמְרוּ דְרֹךְ יְיָ לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. וְעַל
 דָּא הָהוּא זְכוּ קִימָא לִיה בְּהוּא עֲלֵמָא לְגַבֵּי כָּל
 מֵאֲרִיחוֹן דְּדִינָא.

וּבְגִין כֶּךָ בִּבְקָר זִרַע אֶת זִרְעֲךָ, וְלַעֲרַב אֵל תִּנַּח
 יְדָךְ, אֲפִילוּ בְיוֹמֵי דְזֻקְנָה, דְּאִיהוּ זִמְנָא דְסִיב
 בַּר נֶשֶׁ (לֹא יִמָּא כְּבַר אֲשַׁתְּדָלִית וְדִי לִי אוּ כְּבַר אֲשַׁתְּדָלִית וְלֹא יִכִּילָנָא וְהַשְׁתָּא
 דְּאִנָּא סִיב לִית אֲנָא בְּעִי וְעַם כָּל דָּא) מַה כְּתִיב אֵל תִּנַּח יְדָךְ לֹא

לשון הקודש

(בראשית יח) כִּי יִדְעֵתִיו לְמַעַן אֲשֶׁר יַצִּיחַ אֶת
 בְּנָיו וְאֶת בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְשָׁמְרוּ דְרֹךְ ה' לַעֲשׂוֹת
 צְדָקָה וּמִשְׁפָּט, וְעַל כֵּן אוֹתָהּ הַזְכוּת קִימָת לֹא
 בְּעוֹלָם הָהוּא אֲצֵל כָּל בְּעֵלֵי הַדִּין.

וּמִשׁוּם כֶּךָ בִּבְקָר זִרַע אֶת זִרְעֲךָ, וְלַעֲרַב
 אֵל תִּנַּח יְדָךְ - אֲפִילוּ בְיוֹמֵי הַזְקָנָה, שֶׁהוּא
 הַזְמַן שֶׁאֲדָם זָקֵן, וְלֹא יֵאמַר כְּבַר הַשְׁתַּדְּלָתִי
 וְדִי לִי, אוּ - כְּבַר הַשְׁתַּדְּלָתִי וְאִנִּי

בְּרוּךְ הוּא, וְהִיחָה לֹא שְׂבַר טוֹב לְעוֹלָם הַבָּא,
 שְׂבַתוֹב אֲשֶׁרֵי הַגֹּבֵר אֲשֶׁר מִלֵּא אֶת אֲשַׁפְתּוֹ
 מֵהֶם לֹא יִבְשׂוּ כִּי יִדְבְּרוּ אֶת אוֹיְבֵים בְּשַׁעַר.
 לֹא יִבְשׂוּ - בְּעוֹלָם הָהוּא, בְּזִמְנָן שְׂבַעֲלֵי
 הַדִּין יִבְאוּ לְקַטְרָנָא עֲלוּי, שְׂאִין לָךְ שְׂבַר
 טוֹב בְּעוֹלָם הָהוּא כְּמוֹ הָהוּא שְׂמַלְמַד
 אֶת בְּנוֹ יִרְאֵת רַבּוּנוּ בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה.

כֵּן רָאָה מַה אָמַר בְּאַבְרָהָם, שְׂבַתוֹב

יִשְׁבּוּק מִלְּאוֹלָדָא בְּהָאֵי עֲלֵמָא. מָאֵי טַעֲמָא, בְּגִין
דְּלֹא תִדַּע אֵיזָה יִכְשַׁר הָזֶה אוּ זֶה לְפָנֵי הָאֱלֹהִים.
בְּגִין דִּיקוּמוּן בְּגִינִיה בְּהֵתוּא עֲלֵמָא.

וְעַל דָּא כְּתִיב (תהלים קכז) הִנֵּה נִחַלְת יְיָ בְּפָנִים, דָּא
צְרוּרָא דְנִשְׁמָתָא סְטָרָא דְעֲלֵמָא דְאֲתִי, וְלֵהָאֵי
נִחַלְתָּ מָאן זָכִי לִיָּה לְבַר נָשׁ לְאַעְלָא בְּהֵתוּא נִחַלְתָּ
יְיָ, בְּפָנִים. אֵינּוּן בְּגִין זְכָאן לִיָּה לְנִחַלְתָּ יְיָ, וְעַל דָּא
זְכָאָה הֵתוּא בַר נָשׁ דְּזָכִי לֹון דִּיזְלִיף לֹון אֲרַחֲוֵי
דְּאֹרִיִּתָא כְּמָה דְּאֲתַמָּר:

וְתַסֵּר בְּגִדֵי אֲלֻמְנוּתָהּ מֵעֲלֵיהָ וְגו', תָּא חֲזִי, תַמָּר
בַּת פִּהֵן הֵת, וְכִי סִלְקָא דְעֵתָךְ דְּאִיְהִי אֲזֵלָא
בְּגִין לְאַזְנָאָה עִם תְּמוּנָה, דְּהָא אִיְהִי צְנִיעוּתָא
אֲשֶׁתִּפְכַּח בָּהּ תְּדִיר. אֲלָא אִיְהִי צִדְקַת הֵת וּבְחֻכְמָה
עֲבֹדַת הָאֵי, דְּהָא אִיְהִי לָא אֲפִקְרַת גְּרַמָּה לְגַבִּיָּה,

לשון הקודש

הָאָדָם לְהַכְנִס לְאוֹתָהּ נִחַלְתָּ הִי? הַבְּנִים.
אוֹתָם הַבְּנִים מְזוּפִים אוֹתוֹ לְנִחַלְתָּ הִי,
וְעַל כֵּן אֲשֶׁרִי אוֹתוֹ הָאִישׁ שְׂמֹנֶפֶה אוֹתָם
לְלַמֵּד אוֹתָם דְּרָכֵי הַתּוֹרָה כְּמוֹ
שְׁנַת־בָּאָר.

וְתַסֵּר בְּגִדֵי אֲלֻמְנוּתָהּ מֵעֲלֵיהָ וְגו'. כִּי
רְאָה, תַמָּר הִיָּתָה בַת פִּהֵן, וְכִי תַעֲלֶה
עַל דְּעֵתָךְ שֶׁהִיא הִלְכָה כְּדֵי לְזַנוֹת עִם
חֻמִּיהָ? שֶׁהִרִי הִיא, צְנִיעוּת נִמְצָאָה בָּהּ

יְכוּל, וְכַעַת שְׂאֵנִי וְכֵן אֵינִי רוּצָה. וְעַם כָּל זֶה מַה
כְּתוּב? אַל תִּנְחַח יָדְךָ. לֹא יִנְחַח מִלְּהוֹלִיד
בְּעוֹלָם הַזֶּה. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁלֹא
תִדַּע אֵיזָה יִכְשַׁר הָזֶה אוּ זֶה. לְפָנֵי
הָאֱלֹהִים – כְּדֵי שֶׁיַּעֲמִדוּ בְּשִׁבְלֹו בְּעוֹלָם
הַהוּא.

וְעַל כֵּן כְּתוּב (תהלים קכז) הִנֵּה נִחַלְתָּ הִי
בְּפָנִים. זֶהוּ צְרוּר הַנְּשָׁמוֹת, הַצֵּד שֶׁל
הָעוֹלָם הַבָּא. וְלִנְחַלְתָּ הַזֶּה, מִי מְזוּפָה אֵת